

# kapitola

## 1

„Seš hnusná!“

Fajn, já vím, že tohle není ten nejhezčí způsob, jak mluvit s vlastní matkou, ale věřte mi – ona si to zasloužila.

Celé měsíce – konkrétně pět, abych byla přesná – jsem žadonila, abych mohla jít na koncert skupiny Mara's Daughters. Na 110 % je to ta nejúžasnější nezávislá kapela, jaká kdy existovala, a kromě toho se fakticky chystala hrát v té naší díře, co je prý město. Sice jsem upřímně nechápala, proč se vlastně rozhodli přijet do Dobrotic v Pensylvánii, ale rozhodně jsem si kvůli tomu nestěžovala. Ten koncert byl největší událost, jaká se tu stala... no asi tak od vzniku světa. A k tomu všemu tady měli hrát zrovna v den mých třináctých narozenin.

Zní to, jako že se mi splnil sen, že?

Jasně. Tak si zkuste sehnat lístky.

Myslela jsem, že to je tutovka. Matka ve vzácném záchvatu normálního chování slíbila, že je pro mě a moji Ú.N.K. (úplně nejlepší kámošku) Gabriellu Gottliebovou sežene. Jenže v prodeji na internetu byly pryč za patnáct vteřin a fronty u předprodeje se táhly až kamsi za hranice nekonečna. Ceny na eBay se pak vyšplhaly do natolik závratných výšin, že ani kdyby matka prodala naše duše, nemohla by si to dovolit.

Což znamenalo, že jsem měla zkysnout u iTunes, zatímco nejlepší kapela, jakou jsem kdy slyšela, bude koncertovat jenom několik bloků vedle. Připadalo mi to jako dost krutý fór. Mara's Daughters jsou prostě bomba. Klidně se vám může stát, že vám některá z jejich písniček bude znít v hlavě v jednom kuse třeba celé tři dny. Všichni to tvrdí. A když říkám všichni, myslím tím Colea Danielse.

Právě on byl dalším důvodem, proč jsem ty lístky vážně potřebovala. Koncert mohl být konečně něčím, o čem bychom se my dva mohli spolu bavit. V hodině francouzštiny jsem zaslechla, jak říká Reidu Wintersovi, že Mara's Daughters jsou nejlepší nová kapela široko daleko. A jestli to má někdo vědět, tak je to on. Je strašný fanda do muziky. Pořád si bubnuje

na lavici a někdy si k tomu i potichu pobroukává. Úžasně sladké! Nepřicházelo v úvahu, že by si nechal koncert Mara's Daughters ujít. Takže pro mě bylo životně důležité, abych tam byla taky.

Nic ale nenasvědčovalo tomu, že by se mi to mohlo splnit. Tedy přesněji řečeno... až do rána toho dne, kdy jsem měla narozky.

Všechno začalo jako kterýkoli jiný den. Budík jsem zamáčkla víckrát, než jsem si dokázala zapamatovat. Nakonec jsem vstala, oblékla se a tryskem seběhla ze schodů do kuchyně, kde jsem slupla (nebo vlastně spíš vdechla) snídani, abych to stihla do školy na první zvonění. Jenže když jsem si chtěla nasypat miskou cereálií Lucky Charms, stalo se cosi nečekaného. Z krabice vypadla obálka a v ní dva lístky na koncert Mara's Daughters. Výkřik, který mi vyšel ze rtů, byl tak hlasitý, že matka popadla na svou ochranu půl druhého metru vysoký totem, než se odvážila vyrazit ze svého pokoje, aby zjistila, co se vlastně děje.

Prosím vás, jen se teď na nic neptejte.

„Angel,“ vydechla máti a celá se chvěla. „Co se stalo?“

S černými kudrnatými vlasy, spánkem připlácnutými k temeni hlavy, hnědýma očima zabodávajícíma

se do mého obličeje jako dvojice laserů, v modrém neforemném županu hozeném přes staromódní květinokovanou noční košili a s tou neskutečně velkou tyčí v ruce matka vypadala, jako kdyby právě uprchla z blázince. V tu chvíli mi to ale bylo fuk. Máti si to namířila rovnou ke mně. „Děkuju, děkuju, děkuju, děkuju,“ drmolila jsem. Zmohla jsem se jenom na to, že jsem ji objala – s totemem a vším tím ostatním. „Jak jsi je sehnala?“

„Cože?!“

Vteřinu na mě zírala, jako kdybych ji právě vzala po hlavě tím obrovským polenem, co držela v ruce.

„Ty lístky!“

Byla úplně mimo.

„Tyhle,“ řekla jsem a zvedla vstupenky.

Matka se ke mně pomaloučku a opatrně přiblížila. Tvářila se, jako kdybych v ruce držela sice malou, ale o to nebezpečnější šelmu, která by se na ni mohla při sebemenším nevhodném pohybu vrhnout.

„Kde jsi to vzala?“

„V cereáliích.“

Vyškubla mi lístky z ruky i s obálkou, kterou obrátila vzhůru nohama. Vypadl z ní ještě maličký kousek papíru. Předtím jsem si nevšimla, že matka nechala v obálce účtenku, takže mi její chování ko-

nečně začínalo dávat aspoň trochu smysl. Došlo mi, že nechce, abych věděla, kolik za ty vstupenky vysolila.

Rychle sebrala účtenku z podlahy. Když se na ni podívala, málem jí vypadly oči z důlků. „Na ten koncert nemůžeš jít,“ vykřikla.

„Jak to myslíš, že tam nemůžu jít? Vždyť jsi to byla ty, kdo mi tyhle lístky koupil. Teď si je už nemůžeš vzít zpátky.“

„Řekla jsem, že nikam nepůjdeš.“

„Moc tě prosím, tohle mi nedělej,“ zaškemrala jsem a popošla o krůček k ní. „Aspoň ne dneska. Ne na moje narozeniny.“

„Já ti nic nedělám. Já to dělám pro tebe,“ odušila matka.

Oči mi zaplavily slzy. Proč se tak chová? Ve škole jsem byla odjakživa naprostá nicka – holka, ze které si ostatní už ani nedělají srandu. Proč mi matka nemůže dovolit něco, co mi třeba pomůže zapadnout mezi ostatní? Aspoň trochu.

Máti sevřela účtenku ještě pevněji. Nedokázala jsem pochopit, v čem by mohl být problém. Vždyť ty lístky přece sama koupila.

„Já je klidně sama zaplatím. Mám ještě nějaké peníze za hlídání dětí.“